

Macbeth kwam wel eens subtieler aan zijn eind

RECENSIE

MACBETH

★★★★☆

Gebeurtenis Theatervoorstelling Macbeth **Door** Toneelgroep Amsterdam **Regie** Johan Simons **Met** Fedja van Huêt, Chris Nietvelt, Hans Kesting, Fred Goessens, Roeland Fernhout **Gezien** 18/1 Stadsschouwburg Groningen **Publiek** 700

Door Eric Nederkoorn

Regisseur Johan Simons ging voor zijn versie van *Macbeth* uit van de hypothese dat in elk mens een moordenaar schuilt, en dat het er maar aan ligt in hoeverre je in staat bent die neiging te onderdrukken. Vandaar de felle lampen die aan begin en eind op het publiek zijn gericht. Ga, bezoeker, eens even bij uzelf na waartoe u in staat bent. Zo kijkt de acteursploeg op een minitribune achter de speelvloer ook de zaal in.

Bij *Macbeth*, gespeeld door virtuos Feja van Huêt, gaan in elk geval alle remmen los, wat in deze rauwe voorstelling van Toneelgroep Amsterdam wordt geaccentueerd door containers vol ossenbloed die over

de vloer worden gestort, de dader en zijn slachtoffers besmeurend.

Een andere opmerkelijke opvatting heeft Simons over *Lady Macbeth*. Waarom zij, de 'bitch' die haar man kleineert en ophitst om koning Duncan te doden om zelf met haar de troon te bestijgen, uit wroeging zelfmoord pleegt is in dit Shakespeare-verhaal nooit echt helder. Simons meent dat de *Macbeths* een sm-relatie koesteren waarin voor haar het spel voorbij is zodra Duncan dood is. Dat gaat tamelijk ver. De manier waarop actrice Chris Nietvelt de *Lady* vormgeeft is ronduit karikaturaal, als een speeldoosdanseres met een hoog stemmetje. Het leek wel of ze was weggelopen uit de briljante 'levende' poppenkastvoorstelling waarmee het NNT jaren geleden zo veel succes had.

Het decor is kaal – met als uitgangspunt dat Shakespeares taal volstaat. Van Huêt is magistraal in *Macbeths* scala aan telkens wisselende emoties, vooral bij de vertwijfeling die de visioenen bij hem

nalaten. Dat is hij ook in de cumulatie van zijn geweld, als de casinospeler die bij elk verlies nog weer meer inzet – tot hij blut is.

Je moet wel een *Macbeth*-kenner zijn om met die dubbelrollen alles goed te kunnen volgen. Zo spelen Hans Kesting, Fred Goessens en Roeland Fernhout tussendoor ook de drie onheilsvoorspellende heksen. Bovenal komt deze versie toch niet echt binnen. Zolang Van Huêt zijn personage die wisselende stemmingen kan meegeven is deze *Macbeth* sterk. Zodra hij in zijn wanhoopsmodus is geraakt blijft hijzelf nog steeds even goed, maar is alles wat om hem heen gebeurt minder interessant.